

El meu santuari

XAVIER CARMANIU > Text

JORDI S. CARRERA > Fotografia

La maquinària més precisa de Girona és la seva rutina monòtona. És una ciutat que té horari de botiga: amb les persianes amunt Girona viu, amb les persianes avall s'esllangueix. Tot i el pas dels anys i de les generacions, continua essent així. Una força tel·lúrica sembla dominar els gironins, que sucumbeixen a aquesta mena d'encanteri (o malefici?). És una ciutat més d'anar fent que de FER. I qui no s'ho cregui que m'acompanyi un dissabte al matí. Quedem cap allà a les

nou a la plaça de Catalunya i baixem la Rambla. No hi trobarem quasi ningú i només sentirem silenci. I el mateix passa a l'Argenteria i a la Força. A aquella hora els comerços encara són tancats, i els pocs gironins amb què ens creuarem els veurem caminar de puntetes, per no molestar. Creieu-me, sé de què parlo. Molts dissabtes de la meua vida, des que era estudiant d'història de la UdG, he fet aquest camí per anar a l'Arxiu Municipal, el meu santuari.

Fer aquest trajecte en solitari i de bon matí és la millor manera de creure't que viatges en el temps i que estàs a punt de treure el nas al passat. Això és el que he fet (i faig) cada vegada que pujo a l'Arxiu. Només els que us dediqueu a la recerca (del que sigui) podreu entendre el plaer extrem que em

L'arxiu municipal de Girona

produeix asseure'm a la sala de consulta, encendre la làmpada i capbussar-me en les mil històries i secrets que custodia el magnífic equip d'arxivers (i arxiveres) de la ciutat.

Dir que hi ha secrets no és literatura barata. És la llastimosa veritat, perquè sembla que els meus col·legues de professió també fan horari de botiga i, excepte comptades excepcions, quasi cap presta l'atenció que es mereix el fons d'un dels millors arxius de Catalunya. Com a historiador em sap molt de greu, i aquesta desídia gremial m'avergonyeix profundament, però com a usuari em produeix una enorme satisfacció: la sala sol estar deserta. Com a molt hi ha un o dos usuaris més. Hi regna el silenci i la quietud. És llavors quan miro al meu voltant, agafo aire i em submergeixo entre els papers que tinc escampats a la taula. És un moment

màgic, inexplicable, incompreensible per a tots aquells que tinguin la mentalitat encotillada en l'horari de botiga.

Els dissabtes l'Arxiu tanca a les dues. El rellotge m'escup de nou a la realitat. Girona resta en silenci: els botiguers són a dinar. Els carrers són deserts, esperant que arribi la tarda perquè els gironins surtin a passeig i facin el circuit de sempre. Se sol anar Rambla avall per després creuar l'Onyar i passar per sota de les voltes de la plaça de la Independència. Llavors s'enfila el carrer de Santa Clara, es trenca pel carrer Nou... I així una setmana darrere l'altra. La ciutat té la seva rutina i, ben mirat, jo tinc la meua. Potser no som tan diferents... al capdavall, he crescut entre nummulits.

Xavier Carmaniu Mainadé és historiador.